

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 551

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 5 august 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 807 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	2-3	imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată	8-9
Decizia nr. 851 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414 ² alin. 3 teza finală, art. 264 alin. 3 și 4 și art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 883 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura	10-11
Decizia nr. 852 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006	5-6	Decizia nr. 892 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 ¹ alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	11-12
Decizia nr. 865 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 902 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. 3 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991	12-14
Decizia nr. 881 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor		Decizia nr. 954 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003	14-15
		Decizia nr. 983 din 8 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 156, art. 159, art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 149 ¹ din Codul de procedură penală	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 807

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Paraschiva Miclea în Dosarul nr. 2.400/176/2008 al Judecătoriei Alba.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.400/176/2008, **Judecătoria Alba a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.**

Excepția a fost ridicată de Paraschiva Miclea într-un dosar având ca obiect o plângere împotriva încheierii de respingere a cererii de îndeplinire a unui act notarial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dreptul de dispoziție al părților — unul dintre atributele dreptului de proprietate — este flagrant îngrădit, pentru că nimeni nu este interesat să cumpere un teren cu o situație juridică incertă, iar valoarea economică a terenului este considerabil diminuată, părțile suferind astfel un prejudiciu cert.

Judecătoria Alba apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, având în vedere că dispozițiile legale criticate au fost abrogate prin Legea nr. 54/2010.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, prevederi care la data sesizării Curții aveau următorul conținut: „(2) *Proprietatea forestieră nu poate fi divizată sub limita de 1 ha.*

(3) *În cazul în care prin deschiderea unei succesiuni, din cauza numărului de moștenitori se creează posibilitatea nerespectării prevederilor alin. (2), se constituie moștenirea în favoarea unui/unor moștenitor/moștenitori, la nivelul minim prevăzut în prezentul cod, cu plata de sultă de către cel/cei în favoarea căruia/cărora s-a constituit moștenirea.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție și art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate au fost abrogate prin Legea nr. 54/2010 pentru abrogarea alin. (2) și (3) ale art. 34 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 24 martie 2010. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță **in vigoare** [...]”. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) și (3) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție ridicată de Paraschiva Miclea în Dosarul nr. 2.400/176/2008 al Judecătoriai Alba.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 851

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza finală, art. 264 alin. 3 și 4 și art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza finală, art. 264 alin. 3 și 4 și art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Adrian Codreanu în Dosarul nr. 3.108/208/2007 al Judecătoriai Caransebeș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.108/208/2007, **Judecătoria Caransebeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 414² alin. 3 teza finală, art. 264 alin. 3 și 4 și art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Valentin Adrian Codreanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 21, art. 61, art. 124 și art. 126 alin. (2), deoarece nu se prevede în mod expres în legea procesuală forma pe care trebuie să o îmbrace

actul de verificare a legalității și temeiniciei rechizitoriului. Semnarea adresei de înaintare a dosarului către instanța de judecată nu poate fi considerată ca fiind rezultatul unui act de verificare a actului de inculpare, ci doar o simplă corespondență între autoritățile judiciare.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție a pronunțat Decizia nr. 9 din 18 februarie 2008, prilej cu care a apreciat că, în conformitate cu dispozițiile art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală, lipsa verificării legalității și temeiniciei rechizitoriului reprezintă o nulitate relativă, și nu absolută, care poate fi acoperită de îndată sau prin acordarea unui termen de judecată. În opinia autorului, o asemenea interpretare duce la situația incredibilă ca o hotărâre judecătorească să modifice procedura de judecată, care, conform art. 126 alin. (2) teza finală din Constituție, este prevăzută numai prin lege. Astfel, regulile referitoare la sesizarea organelor de urmărire penală și a instanțelor de judecată, la actele de urmărire penală, la judecată, la termenele în care trebuie sau pot fi îndeplinite anumite acte reprezintă norme procedurale a căror stabilire revine exclusiv în competența legiuitorului. Față de această situație, se mai arată că se încalcă liberul acces la justiție și la un proces echitabil, precum și principiul neretroactivității legii și al aplicării legii penale mai favorabile.

În temeiul aceluiași considerente, justiția nu se mai înfăptuiește în numele legii, ci în numele hotărârilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar judecătorii nu se mai supun legii, ci doar acestor hotărâri, care tind să anihileze drepturi și garanții procesuale.

Judecătoria Caransebeș opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 414² alin. 3 teza finală referitoare la *Recursul în interesul legii*, art. 264 alin. 3 și 4 referitoare la *Actul de sesizare a instanței* și art. 197 alin. 2 și 3 referitoare la *Încălcările care atrag nulitatea* din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 414² alin. 3 teza finală: „*Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”;

— Art. 264 alin. 3 și 4: „*Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când urmărirea este făcută de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când urmărirea penală este efectuată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-șef de secție, iar când urmărirea penală este efectuată de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestați, verificarea se face de urgență și înainte de expirarea duratei arestării preventive.*”

Dacă rechizitoriul nu a fost infirmat, procurorul ierarhic care a efectuat verificarea îl înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriul pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.”;

— Art. 197 alin. 2 și 3: „*Dispozițiile relative la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. De asemenea, sunt prevăzute sub sancțiunea nulității și dispozițiile relative la participarea procurorului, prezența învinutului sau a inculpatului și asistarea acestora de către apărător, când sunt obligatorii, potrivit legii, precum și la efectuarea referatului de evaluare în cauzele cu infractori minori.*”

Nulitatea prevăzută în alin. 2 nu poate fi înlăturată în niciun mod. Ea poate fi invocată în orice stare a procesului și se ia în considerare chiar din oficiu.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 466 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 11 iunie 2008, a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza finală din Codul de procedură penală, statuând că prevederile art. 414² din Codul de procedură penală consacră instituția recursului în interesul legii ca o cale extraordinară de atac, a cărei rațiune izvorăște din necesitatea de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, și nu de a se reforma hotărârile judecătorești definitive. În acest sens, teza finală a alin. 3 al art. 414² din Codul de procedură penală prevede că dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.

Curtea a reținut că această soluție legislativă nu încalcă cu nimic prevederile referitoare la accesul liber la justiție, având în vedere faptul că deciziile pronunțate ca urmare a formulării unui recurs în interesul legii sunt obligatorii pentru instanțele ierarhic inferioare, acestea urmând să țină seama de ele în judecarea cauzelor aflate pe rolul lor în modul prevăzut de lege.

Totodată, referitor la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 414² din Codul de procedură penală față de art. 61 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi reținută, întrucât scopul căii de atac a recursului în interesul legii nu este acela de creare a unor norme de drept, ci interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul țării de către Înalta Curte de Casație și Justiție, care se pronunță exclusiv asupra chestiunilor de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești.

Curtea a mai constatat că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a prevederilor contestate față de art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție, deoarece în Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998, Curtea a statuat că principiul supunerii judecătorului numai față de lege, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, „nu are și nici nu poate să aibă semnificația aplicării diferite și chiar contradictorii a uneia și aceleiași dispoziții legale, în funcție exclusiv de subiectivitatea interpretării unor judecători diferiți. O asemenea concepție nu ar putea duce decât la consacrarea, chiar pe temeiul independenței judecătorilor, a unor soluții ce ar putea reprezenta o încălcare a legii, ceea ce este inadmisibil, întrucât, legea fiind aceeași, aplicarea ei nu poate fi diferită”. De asemenea, Curtea a constatat că „asigurarea caracterului unitar al practicii judiciare este impusă și de principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deci inclusiv a autorităților judecătorești, deoarece acest principiu ar fi grav afectat dacă în aplicarea uneia și aceleiași legi soluțiile instanțelor judecătorești ar fi diferite și chiar contradictorii”.

În plus, tot prin Decizia nr. 466/2008 Curtea a statuat că prevederile art. 414² din Codul de procedură penală reprezintă expresia normei constituționale potrivit căreia „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, inclusiv pentru excepția ce vizează dispozițiile art. 264 alin. 3 și 4 și art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală.

Cât privește celelalte aspecte invocate de autor în susținerea excepției, respectiv cele referitoare la verificarea legalității și temeiniciei actului de inculpare și la incidența într-un caz ori altul a dispozițiilor ce reglementează încălcări care atrag nulitatea absolută ori relativă, Curtea constată că acestea au fost dezlegate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9 din 18 februarie 2008, prilej cu care a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, urmând ca dispozițiile art. 264 alin. 3 din Codul de procedură penală să se interpreteze în sensul că rechizitoriul trebuie să conțină mențiunea „verificat sub aspectul legalității și temeiniciei”, iar lipsa mențiunii atrage neregularitatea actului de sesizare, în condițiile art. 300 alin. 2 din Codul de procedură penală, în sensul că ea poate fi înlăturată, după caz, fie de îndată, fie prin acordarea unui termen în acest scop. De asemenea, toate aceste critici vizează modul de aplicare și interpretare a dispozițiilor legale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excedează competenței instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 414² alin. 3 teza finală, art. 264 alin. 3 și 4 și art. 197 alin. 2 și 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Adrian Codreanu în Dosarul nr. 3.108/208/2007 al Judecătoriai Caransebeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 852

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepții ridicate de Uniunea Județeană Teritorială Sanitas — Gorj în Dosarul nr. 16.043/95/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 248D/2010, nr. 325D/2010 și nr. 326D/2010 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 8.512D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 248D/2010, nr. 325D/2010 și nr. 326D/2010 la Dosarul nr. 8.512D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 248D/2010,

nr. 325D/2010 și nr. 326D/2010 la Dosarul nr. 8.512D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, întrucât se invocă aspecte de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 noiembrie 2009, 11 ianuarie 2010, 12 ianuarie 2010 și 18 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 16.043/95/2008, nr. 16.036/95/2008, nr. 2.890/95/2009 și nr. 16.041/95/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006**, excepții ridicate de Uniunea Județeană Teritorială Sanitas — Gorj în cauze având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate, prin deosebirea de tratament juridic pe care o consacră între diferitele categorii de salariați din sistemul bugetar cu referire la plata primei de concediu, încalcă principiul egalității. Se arată că textul legal nu vizează și primele de concediu prevăzute în contractele colective de muncă, ci numai pe cele care rezultă din acte normative.

Curtea de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 20 decembrie 2007, care au următorul cuprins:

„(1) Prezenta ordonanță de urgență reglementează modalitatea de plată a primelor acordate cu ocazia plecării în concediul de odihnă, în baza prevederilor din actele normative a căror aplicare a fost suspendată prin legile bugetare anuale succesive și actele normative anuale de salarizare, în perioada 2001—2006.

(2) Intră în categoria personalului căruia îi sunt aplicabile prevederile prezentei ordonanțe de urgență, conform alin. (1): funcționarii publici, funcționarii publici cu statut special, personalul auxiliar din justiție, membrii corpului diplomatic și consular al României, precum și alte categorii de personal care beneficiază de prima de concediu de odihnă în baza legilor speciale, începând cu anul intrării acestora în vigoare.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 4 alin. (2) privind criteriile de discriminare și art. 16 privind principiul egalității.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției pornește de la o premisă greșită în critica sa de neconstituționalitate, întrucât sugerează faptul că textul legal criticat, reglementând modalitatea de eșalonare a acordării primelor de concediu prevăzute **numai** prin actele de reglementare primară, încalcă art. 16 din Constituție. Dacă nu

s-ar fi limitat la acestea, textul criticat ar fi fost aplicabil cu privire la toate primele de concediu de care ar beneficia personalul bugetar, deci și cu privire la cele rezultate din contractele colective de muncă, astfel cum este cazul autorului excepției. Or, acest lucru ar fi însemnat ca legiuitorul primar sau delegat să fi adoptat un act de reglementare primară care să fi vizat situații juridice ce rezultau dintr-un contract colectiv de muncă, ceea ce este inadmisibil. Într-o atare situație, legea ar deveni un act secundar, subordonat unui act principal — contractul colectiv de muncă — deja existent. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 26 august 2004, a statuat că „încheierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea legii. Aceste convenții sunt izvor de drept, dar forța lor juridică nu poate fi superioară legii. În consecință, convențiile colective sunt garantate în măsura în care nu încalcă prevederile legale în materie”; în caz contrar „s-ar încălca un principiu fundamental al statului de drept, și anume primordialitatea legii în reglementarea relațiilor sociale. În consecință, negocierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor legale existente”.

De asemenea, Curtea, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, a mai statuat că dispozițiile art. 41 alin. (5) din Constituție, privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective, nu exclud „posibilitatea legiuitorului de a interveni, din rațiuni de interes general, pentru modificarea unor dispoziții din contractele colective de muncă, reglementând soluții care să răspundă nevoilor sociale existente la un moment dat”.

Contractele colective de muncă sunt garantate și se execută întocmai de către părțile sale, eventualele litigii născute în temeiul acestora urmând să fie soluționate de către instanțele judecătorești. Faptul că angajatorul nu a acordat primele de concediu la care erau îndrituiți angajații nu are drept efect obligația legiuitorului de a edicta norme de reglementare primară spre a stabili un termen de eșalonare. Din contră, se naște dreptul la acțiune al angajatului în baza contractului colectiv de muncă semnat și în condițiile Codului muncii sau ale Legii nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

În aceste condiții, Curtea nu poate susține încălcarea principiului egalității în drepturi reglementat de art. 4 alin. (2) și art. 16 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2007 pentru aprobarea plății primelor de concediu de odihnă suspendate în perioada 2001—2006, excepții ridicate de Uniunea Județeană Teritorială Sanitas — Gorj în dosarele nr. 16.043/95/2008, nr. 16.036/95/2008, nr. 2.890/95/2009 și nr. 16.041/95/2008 ale Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 865

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valmet Production” — S.R.L. din Hunedoara în Dosarul nr. 15.532/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, critica vizând aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 15.532/3/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valmet Production” — S.R.L. din Hunedoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile art. 1144 din Codul civil sunt neconstituționale, în măsura în care sunt aplicabile numai dacă partea interesată formulează cerere reconvențională, în temeiul art. 119 din Codul de procedură civilă. Conform art. 1.069 din Codul civil, clauza penală reprezintă o compensație a daunelor-interese pe care creditorul le suferă prin neexercitarea obligației principale. Astfel, judecătorul, cu ocazia deliberării asupra clauzei penale, așa cum este reglementată de dispozițiile art. 1066 din Codul civil, inserată într-un contract, are obligația de a compensa toate obligațiile reciproce ale părților conform art. 1144 din cod, fără să fie nevoie de formularea expresă a unei cereri reconvenționale în acest sens.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială apreciază că dispozițiile art. 1066 din Codul civil reglementează regimul juridic al clauzei penale al căruia scop este de a stabili anticipat echivalentul prejudiciului suferit de creditor ca urmare a executării necorespunzătoare, cu întârziere sau a neexecutării obligației contractuale. Raportând dispozițiile a căror neconstituționalitate se solicită la prevederile constituționale invocate, instanța nu reține nicio contradicție. Existența unei clauze penale inserate de părți în contract naște prezumția că acestea au cunoscut reglementările legale și și-au asumat obligațiile care decurg dintr-o asemenea clauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 1066 din Codul civil: *„Clauza penală este aceea prin care o persoană, spre a da asigurare pentru executarea unei obligații, se leagă a da un lucru în caz de neexecutare din parte-i.”;*

— Art. 1067 din Codul civil: *„Nulitatea obligației principale atrage pe aceea a clauzei penale. Nulitatea clauzei penale nu atrage pe aceea a obligației principale.”;*

— Art. 1068 din Codul civil: *„Creditorul are facultatea de a cere de la debitorul care n-a executat la timp, sau îndeplinirea clauzei penale, sau aceea a obligației principale.”;*

— Art. 1069 din Codul civil: *„Clauza penală este o compensație a daunelor interese, ce creditorul suferă din neexecutarea obligației principale.”;*

Nu poate dar creditorul cere deodată și penalitatea și obiectul obligației principale, afară dacă penalitatea nu s-a stipulat pentru simpla întârziere a executării.”;

— Art. 1144 din Codul civil: *„Compensația se operează de drept, în puterea legii, și chiar când debitorii n-ar ști nimic despre aceasta; cele două datorii se sting reciproc în momentul când ele se găsesc existând deodată și până la concurența cotităților lor respective.”;*

— Art. 119 din Codul de procedură civilă: *„Dacă pârâtul are pretenții în legătură cu cererea reclamantului, el poate să facă cerere reconvențională.”;*

Cererea trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecată.

Cererea reconvențională se depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

Când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată, cererea reconvențională se va depune cel mai târziu până la termenul ce se va încuviința pârâtului, spre acest sfârșit.”;

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21 și 24 din Constituție.

Examinând dispozițiile care fac obiectul criticilor de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea reglementează

regimul juridic al clauzei penale din contractele civile, compensația, ca modalitate de stingere a obligațiilor reciproce dintre părți, respectiv cererea reconvențională, prin care pârâtul își exhibă pretențiile în legătură cu cererea reclamantului.

Însă, analizând motivele invocate de autorul excepției de neconstituționalitate în susținerea criticii sale, Curtea observă că acestea nu reprezintă veritabile argumente de neconstituționalitate, ci vizează modul de interpretare și aplicare

a dispozițiilor art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă de către instanța judecătorească. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, astfel încât excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1066—1069 și art. 1144 din Codul civil și ale art. 119 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Valmet Production” — S.R.L. din Hunedoara în Dosarul nr. 15.532/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 881

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Partidul Democrat Liberal Galați în Dosarul nr. 3.730/233/2009 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.730/233/2009, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind**

regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Partidul Democrat Liberal Galați într-o cauză având ca obiect evacuare — ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că prin modul în care este reglementat textul de lege criticat „se creează o inechitate a cetățenilor persoane fizice sau juridice, organizații nonguvernamentale și partide politice și dă naștere la abuzuri”. Totodată, susține că, în concret, chiriașul este lipsit de orice mijloc de apărare în fața abuzurilor proprietarului, care, în cazul în care părțile nu se înțeleg la negocierea clauzelor contractului, deși acesta este prelungit de drept pentru o perioadă de un an, poate să solicite rezilierea contractului sau chiar evacuarea chiriașului.

Judecătoria Galați consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, apreciază că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât creează o inegalitate de tratament juridic între chiriașii indicați în anexa nr. 2 lit. b) pct. 2 din Legea nr. 10/2001, și anume misiuni diplomatice, oficii consulare, reprezentanțele organizațiilor internaționale interguvernamentale acreditate în România și imobilele ocupate de personalul acestora, care beneficiază de prelungirea de drept a contractelor de locațiune asupra spațiilor restituite în natură proprietarilor, pentru o perioadă de 3 ani, și chiriașii indicați în anexa nr. 2 lit. b) pct. 1 din același act normativ, și anume sedii ale partidelor politice legal înregistrate, care beneficiază de prelungirea de drept a unor astfel de contracte, însă numai pentru o perioadă de un an, fără a exista

o justificare legală a reglementării diferite privind termenul prelungirii de drept a locațiunii.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, prevederi care au următorul conținut:

„(2) *Contractele de locațiune pentru imobilele restituite în natură având destinațiile arătate în anexa nr. 2 lit. b) pct. 2, care face parte integrantă din prezenta lege, se prelungesc de drept pentru o perioadă de 3 ani cu renegocierea celorlalte clauze ale contractului, iar contractele de locațiune pentru imobilele restituite în natură având destinațiile arătate în anexa nr. 2 lit. b) pct. 1 se prelungesc de drept pentru o perioadă de 1 an cu renegocierea celorlalte clauze ale contractului.*”

Lista imobilelor ce intră sub incidența art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, republicată, conform anexei nr. 2 lit. b) din acest act normativ:

1. Imobile ocupate de sedii ale partidelor politice legal înregistrate.

2. Imobile ocupate de sedii ale misiunilor diplomatice, oficiilor consulare, reprezentanțelor organizațiilor internaționale interguvernamentale acreditate în România și imobile ocupate de personalul acestora.

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 care consacră accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, excepție ridicată de Partidul Democrat Liberal Galați în Dosarul nr. 3.730/233/2009 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa în materie, de exemplu prin Decizia nr. 90 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 3 martie 2009, instanța de contencios constituțional a reținut că prin textul de lege criticat legiuitorul a reglementat o serie de măsuri de protecție a chiriașilor, cu caracter temporar, în cazul imobilelor naționalizate și redobândite de foștii proprietari. În speța de față este vorba de prelungirea de drept a contractelor de închiriere, stabilirea acestor termene fiind însă atributul legiuitorului.

Potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, exercitarea dreptului de proprietate trebuie să se facă în limitele legii, iar potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat.

Față de critica autorului excepției, raportat la pretinsa inegalitate de tratament instituită prin reglementarea supusă controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 102 din 31 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 11 decembrie 1995, Curtea a statuat că „art. 16 alin. (1) din Constituție proclamă și garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor, deci a persoanelor fizice, care aparțin statului român, iar nu egalitatea persoanelor colective, a persoanelor juridice. Textul art. 16 alin. (1) ar fi aplicabil, în cazul persoanelor colective față de care s-a promovat un tratament juridic diferențiat, numai dacă astfel regimul juridic diferit s-ar răsfrânge asupra cetățenilor, implicând inegalitatea lor în fața legii și a autorităților publice. În acest sens, în practica instanței de justiție constituțională s-a decis, în mod constant, că principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite”. Or, în speța de față, nu se poate reține existența unei astfel de situații.

În ceea ce privește contrarietatea prevederilor legale criticate cu normele constituționale ale art. 21 și 24, Curtea apreciază că acestea nu exclud posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil și nici nu îngrădesc exercitarea dreptului la apărare.

Așa fiind, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 883

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal în dosarul acesteia nr. 3.994/2/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât taxele și impozitele trebuie să fie stabilite prin lege, și nu prin hotărâri ale Guvernului. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 5 din 14 iulie 1992.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.994/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că stabilirea impozitelor, taxelor și a oricăror altor venituri datorate bugetului de stat în înțelesul art. 139 alin. (1) din Constituție presupune stabilirea prin lege a cuantumului acestor venituri sau cel puțin a unor criterii obiective în baza cărora să se poată stabili ulterior cuantumul concret al acestora. Simpla reglementare a unei taxe prin textul legal criticat, fără indicarea cuantumului sau cel puțin a unor criterii obiective de calculare a acesteia, nu echivalează cu stabilirea unei taxe. Se mai arată că această atribuție este de competența exclusivă a legiuitorului și nu poate fi delegată autorității executive.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este neconstituțional, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 5 din 14 iulie 1992.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 10 martie 2008, care au următorul cuprins:

„(2) *Cuantumul taxelor de licențiere și autorizare se stabilește prin hotărâre a Guvernului.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 139 alin. (1) referitoare la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Principiul enunțat de art. 139 alin. (1) din Constituție, și anume stabilirea prin lege a impozitelor, taxelor și oricăror altor venituri ale bugetului de stat, reprezintă o garanție constituțională a dreptului de proprietate privată. În același sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992, a statuat că „din bugetul de stat, ca și din bugetul asigurărilor sociale de stat se finanțează cheltuieli de ordin național, ceea ce reclamă o anumită grijă, un anumit nivel de reglementare a surselor sale de venituri, în primul rând a impozitelor și taxelor. Pentru a se înlătura posibilitatea proliferării actelor normative de ordin administrativ în această materie, Constituția a consacrat regula după care impozitele și taxele pentru bugetul de stat (bugetul asigurărilor sociale de stat) se stabilesc numai prin act ce are forță juridică a legii, pe când impozitele și taxele la bugetele locale se stabilesc prin acte administrative, emise de consiliile locale sau județene, în limitele și în condițiile legii.

Cuvântul *numai* dorește să bareze posibilitatea stabilirii de impozite și taxe pentru bugetul de stat, prin acte inferioare, ca forță juridică, a legii [...]”.

În cauza de față, Curtea constată că stabilirea taxelor aferente licențelor de pescuit, permiselor de pescuit și a autorizațiilor de pescuit a fost realizată prin prevederile art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008, act normativ de reglementare primară. Ceea ce se delegă la nivelul actului normativ secundar este stabilirea cuantumului taxei, deci nu a taxei în sine.

Rațiunea art. 139 alin. (1) din Constituție este aceea de a crea un sistem unitar de impunere la nivel național prin prevederea în cuprinsul actelor de reglementare primară a tuturor impozitelor, taxelor sau a altor contribuții care se fac venit la bugetul de stat. Însă textul constituțional de referință nu vizează și stabilirea în concret a cuantumului taxei; acest lucru

însă nu echivalează cu posibilitatea acordată Guvernului ca printr-un act de reglementare secundară să impună un quantum exagerat sau excesiv al taxei, pentru că, în acest caz, s-ar încălca art. 56 alin. (2) din Constituție.

Faptul că ordonanța de urgență nu prevede criterii în funcție de care să se stabilească acest quantum al taxei nu înseamnă că hotărârea de guvern care se emite în organizarea executării legii nu trebuie să țină cont de art. 56 alin. (2) din Constituție; din contră, quantumul taxei trebuie să fie unul echitabil și să

reflecte valoarea contraprestației la care este îndrituit plătitorul unei asemenea taxe. Astfel, se observă că delegarea pe care o prevede actul de reglementare primară este limitată de impunerea, prin hotărârea de guvern ce va fi adoptată, a unui quantum al taxei în cauză, conform cerințelor constituționale ale art. 56 alin. (2). Numai depășirea vădită a acestei delegări atrage nelegalitatea actului de reglementare secundară care vizează quantumul taxei, situație pe care o poate constata chiar și instanța de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2008 privind pescuitul și acvacultura, excepție ridicată din oficiu de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal în dosarul acesteia nr. 3.994/2/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 892

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77¹ alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de primarul comunei Dumbrăvița și de Consiliul Local Dumbrăvița în Dosarul nr. 481.2/59/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, soluția legislativă criticată nemaifiind în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 481.2/59/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția**

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de primarul comunei Dumbrăvița și de Consiliul Local Dumbrăvița într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât micșorează substanțial bugetul local al unităților administrativ-teritoriale prin direcționarea către bugetul de stat a impozitelor provenite din prevederile art. 77¹ alin. (1) și (3) din Codul fiscal, impozite care, anterior modificării survenite, erau virate în cotă de 50% la bugetul local.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât reglementarea sistemului financiar trebuie făcută numai prin lege.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 106/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 703 din 18 octombrie 2007. În realitate, astfel cum rezultă din critica de neconstituționalitate, obiect al excepției este art. 771 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care are următorul cuprins:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 771 alin. (7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de primarul comunei Dumbrăvița și de Consiliul Local Dumbrăvița în Dosarul nr. 481.2/59/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 902

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. 3
din Legea cetățeniei române nr. 21/1991**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

„(7) Impozitul stabilit în condițiile alin. (1) și (3) se distribuie astfel:

a) o cotă de 50% se face venit la bugetul consolidat;

b) o cotă de 50% se face venit la bugetul unităților administrativ-teritoriale pe teritoriul cărora se află bunurile imobile ce au făcut obiectul înstrăinării.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 73 alin. (3) privind categorii de legi, ale art. 137 alin. (1) privind sistemul financiar și ale art. 139 referitor la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul legal criticat a fost modificat chiar în sensul dorit de către autorul excepției, prin Legea nr. 76/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 11 mai 2010. În aceste condiții, întrucât soluția legislativă criticată de către autorul excepției nu a fost preluată, potrivit jurisprudenței Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. 3 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, excepție ridicată de Oxana Semionov în Dosarul nr. 8.084/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 170D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 171D/2010 și nr. 172D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Alic Popa și Igor Savin în

dosarele nr. 306/2/2009 și, respectiv, nr. 495/2/2009 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarelor nr. 171D/2010 și nr. 172D/2010 la Dosarul nr. 170D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca devenită inadmisibilă, invocând Decizia nr. 670/2010 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 13 noiembrie 2009 și 10 noiembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.084/2/2008, nr. 306/2/2009 și, respectiv, nr. 495/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 12 alin. 3 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991**. Excepția a fost ridicată de Oxana Semionov, Alic Popa și Igor Savin în cauze referitoare la redobândirea cetățeniei române.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că textul de lege criticat este de natură să încalce art. 21 din Constituție referitor la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, care implică primirea promptă și necondiționată a cererilor de acordare sau redobândire a cetățeniei române, nesocotirea acestuia conducând la însuși negarea dreptului, care devine iluzoriu. Arată că legea trebuie aplicată unitar atât pentru cetățenii moldoveni de naționalitate română care pot depune cererile de acordare sau redobândire a cetățeniei române la misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale României din străinătate, cât și pentru cei care le depun în Republica Moldova.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, nefiind de natură să îngrădească vreun drept fundamental consacrat în Constituția României pentru cetățenii străini.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 12 alin. 3 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 6 martie 2000. Ulterior sesizării Curții Constituționale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, a fost adoptată Legea nr. 354/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2009 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 16 noiembrie 2009, care, prin art. I pct. 3, abrogă expres dispozițiile art. 12 alin. 3 din Legea nr. 21/1991. La data ridicării excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat avea următorul cuprins:

— Art. 12 alin. 3: *„În situația în care, la nivelul misiunilor diplomatice și oficiilor consulare, numărul solicitanților este cu mult mai mare decât capacitatea de procesare a oficiului, se va proceda la programarea acestora în limita a 30.000 de dosare pe an, pentru fiecare oficiu consular.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la durata rezonabilă a termenului de soluționare a cauzelor. De asemenea, se invocă în susținerea excepției și prevederile din Legea fundamentală cuprinse la art. 16 alin. (1) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și la art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării sale cu soluționarea acesteia, a fost adoptată Legea nr. 354/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2009 pentru modificarea și completarea Legii cetățeniei române nr. 21/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 16 noiembrie 2009. Prin art. I pct. 3, această lege abrogă expres dispozițiile art. 12 alin. 3 din Legea nr. 21/1991, criticate de autorul excepției. Prin urmare, excepția nu mai îndeplinește una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, și anume aceea care impune ca textul legal ce formează obiectul acesteia să fie în vigoare. Față de momentul pronunțării asupra prezentei excepții, Curtea constată că aceasta a devenit inadmisibilă, prevederile art. 12 alin. 3 din Legea nr. 21/1991 fiind abrogate.

În același sens, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 670 din 18 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 17 iunie 2010.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. 3 din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, excepție ridicată de Oxana Semionov, Alic Popa și Igor Savin în dosarele nr. 8.084/2/2008, nr. 306/2/2009 și, respectiv, nr. 495/2/2009 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 954

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Viorel Rînghilescu în Dosarul nr. 40.209/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 40.209/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003**. Excepția a fost ridicată de Viorel Rînghilescu într-o cauză civilă având ca obiect înființarea unui partid politic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că „Legea nr. 14/2003 este o lege care încalcă toate tratatele internaționale cu privire la libera asociere, fiind grav faptul că, în măsura în care s-a făcut dovada că se intenționează constituirea unui partid politic, să se solicite, înainte de a se acorda un sediu, o hotărâre judecătorească de constatare a personalității juridice”. Legea „a impus măsuri, privilegii și condiționări neconstituționale. Ea consacră un regim privilegiat pentru o parte dintre cetățeni, ceea ce atrage discriminarea altor subiecte de drept, aflate într-o situație juridică

identică sau similară”, făcând referire, sub acest aspect, la faptul că cetățenilor aparținând minorităților naționale nu li se impune cerința existenței unui număr de 25.000 de semnături pentru a constitui o asociație.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că este neîntemeiată, invocând cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 433/2006.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 17 ianuarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 19 alin. (3): „(3) *Lista trebuie să cuprindă cel puțin 25.000 de membri fondatori, domiciliați în cel puțin 18 din județele țării și municipiul București, dar nu mai puțin de 700 de persoane pentru fiecare dintre aceste județe și municipiul București.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine următoarelor prevederi din Legea fundamentală: art. 1 — „*Statul român*”, art. 4 — „*Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni*”, art. 8 — „*Pluralismul și partidele politice*”, art. 11 — „*Dreptul*

internațional și dreptul intern”, art. 13 — „*Limba oficială*”, art. 16 — „*Egalitatea în drepturi*”, art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, art. 30 — „*Libertatea de exprimare*”, art. 37 — „*Dreptul de a fi ales*”, art. 40 — „*Dreptul de asociere*”, art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”, art. 57 — „*Exercitarea drepturilor și a libertăților*” și art. 154 — „*Conflictul temporal de legi*”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în jurisprudența sa, concretizată prin Decizia nr. 35 din 2 aprilie 1996 privind constituționalitatea unor prevederi ale Legii partidelor politice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, instanța de control constituțional a statuat că aprecierea oportunității unui anumit prag de reprezentativitate nu este o problemă de constituționalitate, cât timp pragul instituit nu are ca efect suprimarea exercitării dreptului de asociere, urmărind numai ca asocierea cetățenilor în partide să aibă semnificația instituționalizării unui curent politic, fără de care partidul rezultat nu-și poate îndeplini rolul său constituțional, prevăzut de art. 8 alin. (2), de a contribui la definirea și la exprimarea voinței politice a cetățenilor. De asemenea, Curtea a reținut că „criteriul reprezentativității nu este, în sine, neconstituțional, el fiind în general acceptat în domeniul exercitării dreptului de asociere în

partide politice, ținând seama de rolul lor de a contribui la formarea și exprimarea voinței politice a cetățenilor. Acest criteriu ar putea fi neconstituțional, dacă prin efectele sale ar duce la suprimarea dreptului la asociere sau ar fi sinonim cu o asemenea suprimare”. Or, condițiile de reprezentativitate prevăzute de art. 19 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 nu conduc la aceasta. Cu privire la textul de lege criticat, Curtea s-a mai pronunțat, dintr-o perspectivă similară, și prin Decizia nr. 433 din 25 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 7 iunie 2006, constatând constituționalitatea acestuia. În cauza de față își mențin valabilitatea cele reținute de Curte prin deciziile mai sus amintite.

Totodată, Curtea observă că prevederile art. 19 alin. (3) din Legea nr. 14/2003 nu instituie niciun fel de diferență de tratament între cetățenii români și cei aparținând minorităților naționale, întrucât ambele categorii de cetățeni, în ipoteza în care intenționează să înființeze un partid politic, au obligația ca, indiferent de etnie, să se supună aceleași cerințe legale referitoare la numărul minim de semnături necesare pentru a demonstra reprezentativitatea de care se va bucura viitorul partid.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (3) din Legea partidelor politice nr. 14/2003, excepție ridicată de Viorel Rînghilescu în Dosarul nr. 40.209/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 983

din 8 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 156, art. 159, art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 149¹ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antonella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 156, art. 159, art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 149¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Cornel în Dosarul nr. 36.598/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal se prezintă personal partea Vasile Robert Gramma. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 320/R din 30 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 36.598/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 156,**

art. 159, art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 149¹ din Codul de procedură penală.

Excepția a fost ridicată de Ilie Cornel cu ocazia soluționării recursurilor formulate împotriva Încheierii de ședință din Camera de Consiliu din 18 septembrie 2009 pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, care reglementează procedura de prelungire a duratei arestării preventive în cursul urmăririi penale și procedura de arestare a inculpatului în cursul urmăririi penale, contravin prevederilor constituționale ale art. 131 și art. 53, procurorul apărând ordinea de drept și nu ordinea publică prevăzută de art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155, art. 156, art. 159, art. 148 alin. 1 lit. f) și art. 149¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ilie Cornel în Dosarul nr. 36.598/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 445376